Iulie 1882

Draga mea Nică,

Călduri, muncă şi necazuri mă opresc de a-ţi răspunde cu acea promptă regularitate de care, de dragul tău, m-aş ţine bucuros. Precum era de prevăzut, după ce am făcut atât de puţine băi şi după ce aerul de bucureşti nu-mi prieşte de loc şi căldurile asemenea, bubele mele ameninţă a se redeschide şi a mă rearunca în acea mizerie morală, care era de vină la tăcerea mea.

Dragul meu Moţ, nimeni, absolut nimeni nu-i în Bucureşti, nici prieteni, nici duşmani. Toţi caută răcoare şi linişte din acest infern, în care cei nevinovaţi se pedepsesc. După ce şi corectorul de la “Timpul” mi s-a îmbolnăvit, am rămas curat redus la mine însumi cu onorabila redacţie... şi pe ce călduri, Doamne sfinte!

Nu fi supărăţică, dacă nu-ţi scriu imediat şi crede-mă că abia găsesc un moment mai limpede în care să pot gândi şi la dragul meu Moţ, la imputările ce ea mi le face şi la fatalitatea că mi-i atât de dragă ş atât de scumpă şi totuşi nu pot fi lângă ea.

Eh! La pauvreté est une mauvaise chose! Şi chip să scap de ea pentru totdeuna nu se vede încă. Dar în sfârşit, bun e Dumnezeu şi meşter e dracul. După ploaie trebuie să vie şi senin, care va fi şi mai senin prin tine, Nică.

Ai avut de descifrat în scrisoarea mea trecută. Am plecat la Chiustenge şi cerneala din călimară s-a făcut în vreme de vară ca păcura - Copirtinb - încât se lipea filă de filă.

Te sărut de mii de ori, Moţ, şi iar te sărut şi iar, şi iar şi te rog să-mi păstrezi locul din inimă care l-ai dăruit lui Emin.